

ΜΟΝΙΜΗ ΑΔΥΝΑΜΙΑ

ΕΛΛΕΙΨΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΙΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Του ΛΑΜΠΡΟΥ ΚΑΛΑΡΥΤΗ
(Δημοσιογράφος, ΠΑΡΑΠΟΛΙΤΙΚΑ)

Copyright: ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΑΡΑΠΟΛΙΤΙΚΑ (Strategies and Politics), Σελίδα, 47, Παρασκευή, 5 Ιουλίου 2019. Posted at RIEAS web site (www.rieas.gr) on 10 July 2019.

Αυτό που συμβαίνει στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο είναι τα προτελευταία επεισόδια μία προαναγγελθείσας και καθόλα προβλέψιμης εθνικής βλάβης η οποία ενδέχεται να καταλήξει σε εθνική τραγωδία.

Σε ό,τι αφορά στο επιχειρησιακό σκέλος, τα εξοπλιστικά προγράμματα της Τουρκίας έχουν δρομολογηθεί εδώ και πάρα πολλά χρόνια, ήταν σε γνώση των ελληνικών πολιτικών ηγεσιών - και η γενική κατεύθυνση και οι επιμέρους προμήθειες και ανάπτυξη οπλικών συστημάτων- αλλά οι ιθύνοντες επέλεξαν να μην πράξουν απολύτως τίποτα αφήνοντας τη χώρα εκτεθειμένη στην τουρκική απειλή.

Μπορεί η προμήθεια των S-400 να προέκυψε αιφνιδιαστικά λόγω της τουρκικής στροφής προς τη Ρωσία, αλλά και χωρίς το συγκεκριμένο σύστημα οι συσχετισμοί διαμορφώνονταν και διαμορφώνονται εις βάρος της Ελλάδας. Ακόμα και αν δεν αποκτούσε ή δεν αποκτήσει η Άγκυρα το ρωσικό σύστημα, η ένταξη των F-35 στο τουρκικό οπλοστάσιο θα έχει τα ίδια δυσμενή αποτελέσματα για την δυνατότητα της Ελλάδας να υπερασπίσει τα συμφέροντα της και κυρίως την εθνική κυριαρχία της.

Για να το πούμε όσο πιο απλά γίνεται: Η Τουρκία εξοπλίζεται εδώ και χρόνια με διακηρυγμένο στόχο να καταστεί όχι απλά περιφερειακή αλλά παγκόσμια δύναμη και ειδικότερο σκοπό, σε σχέση με εμάς, την κατάλυση της εθνικής κυριαρχίας Ελλάδας και Κύπρου, την απόσπαση εδαφών, την αρπαγή πλουτοπαραγωγικών πόρων και τη γεωπολιτική

εκμηδένιση του ελληνικού παράγοντα στην περιοχή. Η Ελλάδα από την πλευρά της δεν έχει σχεδιάσει, δεν έχει οργανώσει και δεν έχει υλοποιήσει τίποτα ουσιαστικό στον τομέα της αποτροπής, ώστε να αντιμετωπίσει επιχειρησιακά αυτό που φανερά και σταθερά αναδύεται.

Αντ' αυτού εφευρίσκονται διάφορα σχήματα τα οποία υπάρχουν μόνο στο μυαλό εκείνων που τα επικαλούνται. Από την «ευρωπαϊκή πορεία της Τουρκίας», η οποία είναι νεκρή και σε κατάσταση προχωρημένης σήψης ακόμα και ως εικονική πραγματικότητα, μέχρι τα «ευρωπαϊκά σύνορα», τη «νευρική» της γείτονος η οποία ως νέα και αφόρητη ανοησία ενθουσίασε και υιοθετήθηκε αμέσως σε δηλώσεις και συνεντεύξεις και βέβαια το απαραίτητο «διεθνές δίκαιο» το οποίο επιστρατεύεται δια πάσαν νόσον πλην όμως δεν ενδείκνυται για την τουρκική.

Όλα αυτά επιβεβαιώνουν στα μάτια της Άγκυρας αλλά και τρίτων, την ανυπαρξία στρατηγικής, την αδυναμία και την απροθυμία να αντιμετωπιστεί η πραγματική φύση της απειλής και οι αληθινές διαστάσεις της. Η «αδυναμία» δεν είναι αυθύπαρκτη, δεν ενσκήπτει μόνη της στα καλά καθούμενα, είναι απόρροια έλλειψης πολιτικής βούλησης, αδιαφορίας, ελλιπούς γνώσης και αντίληψης, απουσίας κουλτούρας ασφαλείας και διασφάλισης του εθνικού συμφέροντος, ανύπαρκτου οράματος.

Η μεγαλύτερη παραπλάνηση που επιχειρείται από τμήμα του πολιτικού προσωπικού είναι η απόπειρα να πείσει ότι η θέση αδυναμίας στην οποία διολισθαίνει η χώρα είναι νομοτελειακή και όχι αποτέλεσμα των παραπάνω, δηλαδή πολιτικών ευθυνών.

Η Τουρκία συμμετέχει ως συμπαραγωγός στο πρόγραμμα του αμερικανικού μαχητικού 5^{ης} γενιάς που πήρε τη μορφή του F-35, από το 1999, όταν είχαν δρομολογηθεί οι διαδικασίες και ο διαγωνισμός για τη σχεδίαση του JSF (Joint Strike Fighter), στο οποίο συμμετέχουν ως συμπαραγωγοί και ευρωπαϊκές χώρες – Βρετανία, Ολλανδία, Ιταλία, Δανία, Νορβηγία - πέραν της Αυστραλίας και του Καναδά που συμπληρώνουν την αρχική ομάδα των εννέα κρατών.

Είχε προταθεί και στην Ελλάδα να συμμετάσχει η οποία αρνήθηκε, όπως αρνήθηκε να συμμετάσχει ως συμπαραγωγός και σε οποιοδήποτε

άλλο πρόγραμμα της προτάθηκε, πχ στο Eurofighter. Η χώρα μας, δηλαδή, είχε 20 χρόνια στη διάθεσή της να εξετάσει επιλογές ώστε να μην βρεθεί αντιμέτωπη με την τραγική στιγμή που η ΠΑ δεν θα μπορεί να υπερασπίσει τον εθνικό εναέριο χώρο στο Αιγαίο λόγω τουρκικής υπεροχής. Δεν έκανε τίποτα.

Παράλληλα, υπονομεύθηκε η ανάπτυξη της εγχώριας αμυντικής βιομηχανίας και οδηγήθηκαν σε απαξίωση και αχρηστία οι εναπομείναντες παραγωγικές υποδομές και δυνατότητες. Η Τουρκία, εντωμεταξύ, ανέπτυξε τη δική της αμυντική βιομηχανία σε κάθε τομέα, έχοντας σε εξέλιξη εκατοντάδες(!) εξοπλιστικά προγράμματα, αυξάνοντας εντυπωσιακά την αυτάρκειά της σε εξοπλισμούς και επιτυγχάνοντας εξαγωγικές συμφωνίες.

Στο διάστημα αυτό κατάφερε να εξελιχθεί σε ναυτική δύναμη, ενώ ουδέποτε ήταν, ενώ η Ελλάδα, παραδοσιακά κυρίαρχη στη θάλασσα, άφησε το Πολεμικό Ναυτικό της να αποδυναμωθεί κινδυνεύοντας να απωλέσει για πρώτη φορά το συγκριτικό της πλεονέκτημα...

Τα αποτελέσματα τα βιώνουμε σήμερα, δυστυχώς ακόμα στην αρχική τους φάση.

Το ενδεχόμενο να μην αποκτήσει η Τουρκία τα F-35 λόγω των S-400 ουδόλως αμβλύνει την κατάσταση, αφού είτε με το ένα σύστημα είτε με το άλλο (δεν το συζητάμε για την περίπτωση που αποκτήσει και τα δύο) η Ελλάδα θα αντιμετωπίσει άμεσο πρόβλημα όχι μόνο υπεράσπισης αλλά και παρουσίας στον εθνικό της χώρο. Τούρκοι αξιωματικοί δήλωσαν το αυτονόητο, ότι «με τα ρωσικά αντιαεροπορικά συστήματα S-400 τα ελληνικά F-16 δε θα πετούν στο Αιγαίο και τα ελληνικά πλοία δε θα μπορούν να κυκλοφορούν» και ότι η Άγκυρα δεν βλέπει τους S-400 ως αμυντικό όπλο...

Αν το επόμενο διάστημα ακούσουμε δηλώσεις για την ανάγκη «συζητήσεων» με την Τουρκία με οσμή φυσικού αερίου, σε συνέχεια των τοποθετήσεων Σημίτη, Κοτζιά, Κατρούγκαλου περί «μοναχοφάηδων», «μη ευχάριστων λύσεων», «δικαιωμάτων της Τουρκίας στο Αιγαίο» κλπ διότι «τι να κάνουμε, πόλεμο;», να ξέρουμε ότι αυτό που γίνεται δεν έτυχε, πέτυχε.